

Elżbieta Skarbek

Białogarda, gm. Wicko, woj. słupskie

Informator Archeologiczny : badania 10, 174

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BARKOWICE MOKRE, gm. Sulejów
woj. piotrkowskie

patrz
okres wpływów rzymskich

BIAŁOGARDA, gm. Wiccko
woj. słupskie

Polskie Towarzystwo
Archeologiczne i Numizma-
tyczne Oddział w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Elżbieta Skarbek. Finansował WKZ w Słupsku. Piąty sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne, X-XIII wiek.

W obrębie grodziska założono dwa wykopy o łącznej powierzchni 48 m². Wykop 1 usytuowany był w części środkowej na północ od badanej w 1973 r. kuźni. Dostarczył on niewielkiej ilości ceramiki XII-XIII wiecznej i licznych tygli odlewniczych, znajdujących się w warstwie kulturowej osiągającej miąższość 200 cm. Wykop 2 zlokalizowany w zachodniej partii podwałowej zawierał palenisko o kształcie owalnym wypełnione ciemną gliną z piaskiem, węglami drzewnymi i płatkami przepalonej, czerwonej polepy. Palenisko wystąpiło w odległości 50 cm od narożnika z belek ułożonych pod kątem prostym, w bezpośrednim sąsiedztwie niewielkiego skupiska kamieni i kilku spalonych belek. Poniżej zalegała ciemna ziemia wypełniająca jamę o rozmiarach 3,5 m na osi wschód-zachód i 2 m na osi północ-południe.

W części zachodniej wykopu odsłonięto przepaloną warstwę gruzową i leżące bezładnie większe kamienie, stanowiące zapewne skutek destrukcji wewnętrznej partii wału. Analogiczna sytuacja istniała w innych wykopach w zachodniej części grodziska, gdzie zabudowania zasypane zostały przez resztki zniszczonych umocnień. Odkryto ceramikę z X i XI-XII wieku, nie wyodrębniono natomiast wyraźnych poziomów osadniczych.

Prostopadle do południowego wału poprowadzono przez fosę wewnętrzną wykop długości 28 m i szeroki 2 m. Dno fosy pojawiło się na głębokości 4,8 m. Fosa miała kształt lejowaty, jej górna część w przekroju wynosiła 12 m, zaś dno 6 m. Poniżej humusu zalegała sucha glina z piaskiem - od strony północnej na kilku metrach zaznaczyła się polepa i węgle drzewne pochodzące z destrukcji zewnętrznej partii wału. Główne wypełnisko stanowiła ciemno-brunatna, wilgotna glina, w której odkryto nieliczne fragmenty średniowiecznej ceramiki i srebrną monetę z początku XVII wieku. Od południa fosa dochodziła do drugiego wału zachowanego tylko w dolnej partii.

Badania będą kontynuowane.